

РЕШЕНИЕ

№ 6731

гр. София, 11.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Димитрина Петрова**

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора справки, като разгледа дело номер **5565** по описа за **2022** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

С касационна жалба адвокат – пълномощник на Й. Л. Д.-законен представител на „МВЕЦ РАКИТА“ ООД оспорва Решение № 1153/31.03.2022 г. на Софийския районен съд, НО, 109^{-ти} състав, постановено по НАХД № 10000, по описа за 2021 г., потвърждаващо издаден от СДВР – МВР ЕЛЕКТРОНЕН Ф. СЕРИЯ К, № 3240385/06.12.2019 г. С него, за установено на 06.12.2019 г. с техническо средство „S. L. E. 400“, идент. № 003059047BA3 движение на лек автомобил, собственост на „МВЕЦ Ракита“ ООД, със скорост от 94 км./ч., при разрешена 50 км./ч. е наложена глоба от 600 лева, на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 5 от Закон за движение по пътищата, за нарушение по чл. 21, ал. 1 от същия закон.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не е представляван. С касационната жалба се твърди наличие на касационни основания по чл. 348 НПК и конкретно: неправилност на въззивното решение, поради неизяснена фактическа обстановка, „отказано без основание извършване на съдебно-техническа експертиза, обсъдени от Съда възражения, различни от направените, нарушения при връчването на електронния фиш и пр.

Ответникът, посредством юрисконсулт оспорва касационната жалба и претендира

юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за не основателност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, V^{-ти} касационен състав, след като анализира наличните в делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. Жалбата е неоснователна.

Касационният съд е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението (чл. 218, ал. 1 АПК), но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени с касационната жалба.

Въззивното съдебно решение е правилно.

Съставът на районния съд, въз основа на обсъдените, представени от ответника писмени доказателства е приел за установено и доказано по несъмнен начин извършването на вмененото с електронния фиш нарушение. Съдът е изложил ясни и непротиворечиви мотиви в подкрепа на решението си да потвърди електронния фиш включително мотиви за: авторството на деянието, съответствието на административния акт с изискванията (условията), установени с чл. 189, ал. 4 ЗДв.П и чл. 39, ал. 4 ЗАНН. Касационният съд изцяло споделя мотивите на въззивния и на основание чл. 221, ал. 2, изр. второ АПК не следва да ги преповтаря. Така Съдът отговаря на касаторските твърдения за непосочен във фиша издател и дата на нарушението. Издателят е СДВР и това е посочено над наименованието „Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система“, като веднага след това е посочена и датата, на която е заснето движението на процесния автомобил. За нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДв.П и за превишаване на разрешената скорост с над 40 км./ч. (в случая – 44 км./ч.) нормата на чл. 182, ал. 1, т. 5 с.з. предвижда глоба от 600 лева. Като е изложил мотиви в същия смисъл съставът на СРС е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила. Касационната жалба вероятно е ползвана за друг казус, защото настоящият съдебен състав не открива никъде в документите по НАХД № 10000/2021 г. данни за заявено от Й. Л. Д. и/или от адвоката искане за назначаване на съдебнотехническа експертиза, която да установи „пътната сигнализация“. Такова искане липсва и във въззивната жалба, поради което районният съд не е дължал произнасяне и няма как „да откаже неоснователно“ извършването на такава експертиза. Видно е, че по делото е било проведено само едно открито съдебно заседание, в което жалбоподателят и адвокатът не са се явили. Представена е от адвоката писмена защита (л. 40 от делото на СРС), с която изрично е заявено, че не се правят доказателствени искания. Не отговаря на фактите по делото и твърдението на касатора, че в процесния ЕФ „не е отразено дали е бил приспаднал толеранса от 3 % от измерената стойност на скоростта“. Напротив - ако прочетена (разгледана) фотоснимката (л. 12 от делото на СРС), която е част от административната преписка, се установява, че измерената от техническото средство скорост, с която се е движел автомобилът е 97 км./ч., като е отбелязано изрично, че „наказуемата скорост е 94 км./ч., след приспаднал толеранс от 3 км./ч. В електронния фиш като превишение на скоростта е посочена именно 94 км./ч. Няма съмнение и относно техническата годност на средството за измерване (документирание) на движението с тази скорост, като в този

смисъл въззивният съд също е изложил мотиви. Несподелени от касационната съдебна инстанция са и пространно развитите в касационната жалба доводи за нередовно връчване на фиша. Действително, с писмото от 06.07.2021 г. (л. 10 от делото на СРС) заместник – началник на Отдел „ПП“ – СДВР сочи за наличие на данни фишът де е бил връчен на 16.06.2021 г., но за липса на писмени доказателства, за начина на самото връчване. Факт е, че правото на оспорване пред СРС е било упражнено своевременно – на 25.06.2021 г. Липсата на конкретни данни за начина на връчване, за лицето, на което е връчен не представлява съществено нарушаване на установените с чл. 189, ал. 5, изр. първо ЗДв.П правила, понеже не е засегнало правото на защита. Във вече цитираното писмо на л. 10 от делото на СРС е посочено още, че Й. Л. Д., като законен представител на дружеството – собственик на автомобила не е подавала декларация по чл. 189, ал. 5, изр. второ, с твърдение друго лице да е управлявало същия автомобил, при все, че от справка на л. 13 се установява и друг собственик – физическото лице К. Л. К..

Предвид изложените по – горе мотиви въззивното решение следва да бъде оставено в сила. Неоснователността на касационната жалба обуславя осъждане на касатора да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение, което Съдът определя в размер на 100 лева, на основание чл. 63д, ал. 4, ал. 5 ЗАНН, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от изложените мотиви и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, V^{-ти} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1153/31.03.2022 г. на Софийския районен съд, НО, 109^{-ти} състав, по НАХД № 10000/2021 г.

ОСЪЖДА Й. Л. Д. – ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи – МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: